

Hund hele livet

Noget om at have eller ikke have hund, når man bliver gammel.

Af Hanne Goldschmidt

Det var en snak mellem venner, der satte tankerne i gang. "Skal I have en ny hund, når Pascha ikke er der mere?" spurgte nogen. "Ja da," svarede vi uden videre og i kor. Et moppeløst liv var simpelt-hen aldrig faldet os ind.

Men Pascha er 12 år nu, og skønt der er masser af både krudt og kanel i ham, ved vi jo godt, at han har det meste af sit liv bag sig - ligesom vi selv har det.

Et liv uden hund - ikke godvilligt

Nu afhænger ens fremtidsplaner og deres opfyldelse jo altid af, om man er rask eller syg. Man kan blive så svækket, at al tanke om fremtidige hunde falder væk af sig selv. Men under forudsætning af, at vi har vores nogenlunde førlighed og snøvs, når Pascha forlader os, vil vi overhovedet ikke betænke os på at begynde med en ny hunde-æra og en ny hund. Hvorfor skulle vi det?

Vi er sådan indrettede, at en hund er en del af vores liv. Det har det været i så mange år, at man ligefrem kan synes, man er for gammel til at lave det om.

Folk, der ikke selv er hundemennesker, spørger ofte, om vi ikke er afhængige af hunden. Jo, det er vi da i den forstand, at den ikke må lide afsavn for vores bekvemmeligheds skyld. Der må da lægges lidt planer og undertiden sørges for et og andet. Men vi har da aldrig været mere afhængige, end det var godt for os.

Positiv afhængighed

Vi er nemlig af den opfattelse, at hvis det er godt at have hund, når man er barn og ung, er det endnu bedre, når man bliver ældre. Vi har

læst noget om, at ældre hundeejere (og for den sags skyld også andre dyreejere) får et både rigere og sundere liv end de mennesker, der ikke har hund (kat, papegøje etc.), og vi er overbeviste om, at det er sandt.

Et af de råd, pensionister ofte får, når de skal indstille sig på deres otium, er jo, at de skal strukturere deres tilværelse og ikke bare sidde og lade tiden gå. Er der nogen eller noget, som er bedre til at strukturere ens tilværelse end en hund? Den skal have sine ture, sin leg, sin mad og sine kælestunder, og det skal den nok alt sammen minde en om, hvis man skulle glemme det. Man får ikke lov til at falde hen, når man har hund.

Et andet problem for pensionister er ofte følelsen af overflødig-hed. Den følelse har hundeejeren ikke. Han/hun har jo ansvaret for sin hund, og har man ansvaret for nogen, er man ikke overflødig.

Ansvar giver visse forpligtelser, som man selvfølgelig godt kan kalde afhængighed. Men det er en sund, god og meget positiv afhængighed. Den går også begge veje. Som i alle gode venskaber er vennerne - hunden og dens ejer - afhængige af hinanden.

Og så er der det med motionen

Det kan ikke undgås, at vi alle sammen bliver lidt dovnere med alderen. Der skal ligesom mere og mere til at få os gumpet op af lænestolen, ikke mindst, når man som vi aldrig har været fitness- eller sportsmennesker.

Men sært nok har vi en nogenlunde kondi. Vi kan i hvert fald prale af, at vi på ferier har været i stand til at gå sportstrænede og langt yngre rejsefæller trætte. Det er hundens skyld. Den skal jo ud at

gå tre gange om dagen, og da vi tilmed bor i en ejendom uden elevator, giver det en daglig træning så god som nogen fitness-maskine.

Vi har da tit bandet over de hundeture, især i surt vintervejr og i mørke, men vi er altid kommet hjem friskere og gladere, end vi gik ud.

Og helt ærligt, er der noget ved at gå tur uden hund? Vi synes det ikke. Det kan da være godt nok at gå på indkøb eller skulle til og fra aftaler, men ture er det ikke. Man får slet ikke de oplevelser, man får, når man har hunden med sig, alt det uventede, der følger af at se omverdenen med sin hunds øjne.

For slet ikke at tale om, at man næppe fik nogen tur overhovedet, hvis hunden ikke forlangte det.

Den sociale dimension

Motionen er endda langt fra det eneste, man får ved at gå med sin hund. Man får også bekendte. En hundeløs person er anonym i gaden mylder, en person med hund er det ikke.

Her i kvarteret kender vi hinanden på hundene. Vi møder Strits menneske, teenage-pigen, der med årene er blevet en voksen dame. Vi ser Holger blive grå om snuden i takt med, at hans menneske bliver tynd i toppen. Vi konstaterer en nys hunds opdukken hos nye mennesker - eller en ny hund hos gamle bekendte. Vi snakker sammen, når vi mødes.

I de fleste tilfælde kender vi kun hundenes navne, ikke navnene på deres mennesker. Men vi er ikke ligegyldige for hinanden, hverken hundene eller menneskene. Vi har en masse at snakke om, både om hundene og omverdenen og somme tider også os selv.

Vi hundeejere udgør en slags hemmeligt selskab, en loge, man optages i, når man har en hund i snor. Vi hilser også på hinanden, når vi ikke har hundene med, og det hænder, at hundebekendtskabet på gaden udvikler sig til et rigtigt venskab.

Ensomhed er mange ældre menneskers svøbe. Men en hundeejer

løber en langt mindre risiko for at føle sig alene - og det er ikke bare, fordi hunden er så god en ven. Den er også god til at skabe andre venner. En hund gør sit menneske social.

Hund er godt for pensionister

Vi tror, en hund er noget af det bedste til at holde os pensionister i gang både fysisk og psykisk.

Vores trapper er lange og mange, men så længe vi er nødt til at tage turen op og ned tre gange dag-

lig, er det lige så godt for vores krop som at gå i fitness-center. Vi er overbeviste om, at for hver gang vi tager trapperne, bliver vi endnu bedre til at gøre det i morgen og i overmorgen også.

Surhed og depression bliver der heller ikke ret meget plads til. Det sørger hunden for. Man kan ikke være i dårligt humør ret længe, når ens hund vil lege eller ud at gå.

Og så har vi endda kun løseligt berørt den følelse af samhørighed og det venskab, man har med sin hund. Det er en af de helt særlige store ting, man kan få forærende af

skæbnen - endda mange gange i sit liv, én gang for hver ny hund, man skaffer sig.

Skulle man virkelig sige farvel til alt det, bare fordi årene løber stærkt? Sørme nej!

Vi er ikke ene om den opfattelse. Vi kender mange ældre hundeejere, der ikke ville betænke sig på at få en ny hund, hvis den, de har, ikke er der mere.

Lad os lige nævne to af de mere berømte eksempler. Dette blads læsere kan ikke have glemt Kirsten Hüttemeier, der glædede sig med og ikke mindst over sine Kongepudler, til hun døde i en ret høj alder.

Og hvad med Lise Nørgaard? Når skaberen af Matador i dag er en flot, elegant dame, der sprudler af liv og virker langt yngre end sine år, mon så ikke hendes skiftende Viffer'ere har deres store andel i det? Vi er i hvert fald overbeviste om det.

Stof til nødvendig eftertanke

Men hvor herligt det end er at have hund, er der selvfølgelig nogle overvejelser, man er nødt til at gøre sig, når man som ældre skal have sig en ny hund.

For det første er det kun godt at have hund, hvis man virkelig holder af at have én om sig og kan vedkende sig det ansvar og de forpligtelser, herunder udgifter, et hundehold medfører.

Hunden er det vigtigste. Alle de her nævnte fordele er frynsegoder. Det må fx ikke være hensigten med at skaffe sig en hund, at man derved bliver mere social og mindre ensom. Hunden skal behandles ud fra dens egne præmisser. En hund er ikke en menneske-erstatning. Intet, selv ikke venskabet med en hund, kan erstatte kontakt med ens egne artsfæller.

Derfor er det måske ingen god ide at få sin allerførste hund, når man er oppe i årene. Det kan give for store tilvænningsproblemer. Altså handler denne artikel om folk, der som vi har haft hund det meste af livet.

Så er der det med, at man ikke

har de kræfter, man engang havde. Det må man se i øjnene, og det kan betyde, at man står sig ved at vælge en mindre hund, man kan magte rent fysisk, skønt man hele sit liv har haft og elsket Schæferhunde. Små hunde kan alt det, store hunde kan, og de er langt nemmere at håndtere. Hellere have fx en glad, lille, vaks Terrier, man kan klare, end en stor, alt for livlig hund, hvis kræfter overstiger ens egne, og som man med dyb sorg og skuffelse må opgive igen. Terrieren er mindst lige så meget hund som Schæferen, og chancen for, at den vælter en omkuld, er langt mindre.

Det kan også være en god idé at skaffe sig en voksen hund i stedet for en hvalp. Det er altid vanskeligt at have småbørn i huset. Med en voksen hund slipper man blandt andet for den frustrerende tid, der går, før en hvalp bliver stueren. Det er ret sjældent, man behøver at være ked af, at man ikke har præget hunden, fra den var lille. De fleste hunde er så åndeligt smidige, at de nemt indpasser sig efter nye forhold og en ny ejer.

Det siger sig selv, at man skal være nogenlunde til bens for at klare en hund (selv om vi har oplevet kørestolsbrugere, som kunne give deres hund alt, hvad den behøvede af motion). Hvis tanken om tre daglige ture gør én træt på forhånd, er det ikke en hund, man skal have.

Og så skal hundehold være muligt og tilladt dér, hvor man bor.

Her kunne man tale længe og meget surt om de boligudlejere, der uden videre forbyder lejerne at have hund eller kat. De gør mange ulykkelige - ikke mindst ældre mennesker. Men det er en anden historie.

Sikkerhedstjenesten

Endelig er man absolut nødt til at tænke på, at hunden kan overleve én selv, eller at man kan blive ude af stand til at passe den. Det er et problem, man må se i øjnene, enten man vil eller ej. Jeg kender kennel-ejere, der ikke vil sælge hunde til folk over 70, fordi de er bange for, at hunden er prisgivet ved ejerens sygdom eller død.

Her er der grund til at minde om Dyrefondets Sikkerhedstjeneste. Hvis man bliver medlem af den, kan man sikre sig, at ens dyr kommer i gode hænder. Når man udfylder de relevante papirer, bestemmer man samtidig, hvordan dyret skal behandles.

I det tilfælde, at man ønsker dyret anbragt i et nyt hjem, kan man være sikker på, at der bliver gjort alt for at finde det helt rigtige sted. Skal dyret aflives, vil det ske på en måde, man kan være fuldstændig tryk ved.

Sikkerhedstjenesten har fungeret i mange år og har for masser af ældre mennesker været med til at forlænge glæden ved at have hund.

I skrivende stund nyder Pascha

livet for fuld skrue, og det håber vi inderligt, han bliver ved med længe endnu. Men jo, vi skal have en ny Moppe, når han ikke er der mere, vist skal vi så.

Man kan nemlig sagtens have hund hele livet. Man kan blive for syg til det, for fysisk svag eller for afhængig af andres hjælp. Men for gammel - det bliver man aldrig.

Dyrefondets Sikkerhedstjeneste

levende dyr

En sikkerhedsaftale sikrer dyrene
- og giver tryghed for ejerne

Vil De vide mere om Dyrefondets Sikkerhedstjeneste, kan De rekvirere materialet om "Sikkerhed for dyr" på telefon 39 56 30 00, via telefax 39 56 33 60 eller pr. e-mail: post@dyrefondet.dk

De kan også læse pjecen "Dyrefondets Sikkerhedstjeneste" på www.dyrefondet.dk